

ga za banko opravljajo. Zgube se toraj pri njih ni bati, ampak le delajo banki na korist. — Kakor čujemo, postavljeni so tudi po mnogih drugih krajih pošteni možje za agente.

Vse to nam daje veselo poročstvo, da ima banka „Slovenija“ lepo prihodnost, delničarji pa opravičeno upanje, da bodo akcije v kratkem prav lepo, stalno ceno imele. Že zdaj, odkar so se stvari pri bankinem vodstvu bistveno spremenile, postal je posel pri vseh oddelkih, posebno še pri zavarovanju na življenje, tako živahen, da bode banka skoro med prvimi te vrste stala. —

Gledé na vse to si ne morem kaj, da ne bi gg. delničarjem živo priporočal udeležiti se izrednega občnega zbora 17. avgusta t. l. in glasovati za doplačanje daljnih procentov. Da pa kolikor le mogoče vsak delničar zamore doplačati, bi svetoval, da se odločimo le za 10% doplačila od vsake akcije. Sklene se naj tudi, da, kdor ima več akcij in mu je pretrdo vse naenkrat doplačati, si sme sam obroke postaviti, kar uravná potem ravnateljstvo bankino. Naj toraj nihče ne zamudi časa, da pošlje vsaj do 11. avgusta delnice bankinemu denarničarstvu v Ljubljano, da dobí poverjenski list za glasovanje.“

Strankarstvo.

Nič ne karakterizira nezrelosti „mladoslovenskih“ politikovavcev tako, kakor njihovo hrepenenje po „strankarstvu“. Le v kose vse, čim več kosov nas je, tim bolje, tim več se potrebuje vodjev in vodja bi bil vsak tako na vso moč rad. Pa kje imajo „mladiči“ naši le enega, ki bi imel za vodjo potrebne lastnosti? Je mar dr. Vošnjak? Ga že vsak pozná. Dr. Razlag? Akoravno je oficijelni prvi zastopnik mladoslovenstva, nima na mladoslovensko politiko nobenega vpliva, Vošnjak ga rabi le kot „aushängeschild“, kakor krčmar postavi lično kletarico na prag, da popotnike vabi na slabo vino, kakor pečatnik, ker vživa Razlag po krivici neko spoštovanje; po krivici, pravim, ne da bi se hotel njegovega privatnega značaja dotakniti, pa v politiki se je skazal tacega omahljivca, da z njim resno računati ni mogoče.

Pravega politikarja „mlada“ stranka toraj nima, ker razen teh dveh omenjenih so vsi drugi še le politični dijaki, če bi bil prav politikar med njimi, bi bil pač že davno razvidel, da so na krivih potih. A vendar strankarstvo lepo cveté in poganja. „Le nad farje“ to je geslo v mladem taboru, kako pa stoji národna politika, na to niti ne mislijo. Ko smo bili pri volitvah za državni zbor premagani, ni imel „Narod“ nobene žalosti, marveč je kričal s hripavim glasom: „Le to nas veseli, da Costa ni voljen“. V tem izreku se popolnoma karakterizira vsa „mladoslovenska“ politika, namreč strankarstvo. „Da le Costa ni voljen, to je več vredno, kakor če bi bili povsod zmagali! V tem smislu so delali vedno in še delajo. Strankarstvo jim je edino vodilo. Banka „Slovenija“ se mora spraviti ob zaupanje, ker je dr. Costa zraven, društvo „Slovenija“ se mora smešno delati, ker je dr. Costa zraven itd. To je politika! Vsak pameten politikar se skuša opirati na kako trdno podlago, kamor stopi, ogleda si prej, če je tudi varno, če stopi na trdna tla. Pameten politikar skuša zbrati okoli sebe kolikor mogoče moči, zaveznikov, prijateljev; on sprevidi, da v složnosti je moč. To ga uči zgodovina; v složnosti so se osvobodili Holandci, Švicarji, Madjari itd. Niso rekli Švicarji svojim duhovnikom: „mi vas ne potrebujemo, vi ste farji, ultramontanci“, niso začeli med sabo prepira, niso upili

in se prepirali: „ti klerikalec, farški hlapec“ itd., temveč složni so šli v boj za domovino in zmagali.

Tudi od Madjarov se ne bere, da bi bili začeli duhovnike preganjati in vse tiste, ki jih branijo, dokler so bili v boji z Dunajsko vlado. Složni so bili vsi stanovi.

Še zdaj se ne čuje iz Madjarskega preganjanje duhovnov, in vendar imajo Madjari svojo samostalnost. Celó severna Amerika živi z vsemi verami v miru, in je vendar svobodna in samostalna, samo mi Slovenci bi morali poginiti, in ne pridemo do svobode, dokler bo še kak duhovnik v deželi! Pa preveč časti bi skazal „mladoslovenskim“ politikarjem, ko bi se v daljšo razpravo z njimi spuščal, kajti kjer strast vlada, tam ni preišljenega delovanja, tam ni politike. „Mladoslovenec“ je pač vse eno, kako je naše državno stanje, vse eno, če nas jutri Prus pohrusta, samo če bo šlo prav na „farje“, potem jim je skoraj ljubši Prus nego Rus, kajti poslednji drži se še preveč vere.

Prenesli so „mladoslovenski“ strankarstvo celó na lepoznanjsko polje, in v tem obziru smo mi Slovenci izjema med vsemi narodi na svetu; kajti pri vseh narodih je umetnost in véda neutralno polje, in kdor kaj hvalevrednega vstvari, priznajo mu to najhujši politični nasprotniki. Pri nas pa niti ni treba, da bi bil političen nasprotnik; samo če kdo ni iz klike Jurčič-Stritar-Levstikove, in kaj spiše, tako gotov je ali tihega ignoriranja ali pa nepravične kritike od strani „Naroda“, kakor je pri tej mlačnosti občinstva materijelne zgube gotov. Tako je strankarstvo!

Remšeniški.

Politične stvari.

Bismarkov „švindal“.

Pok pištole v Kissingen-u, ki je bila boje namerjena v Bismarka, je našel strašen odmev po vsi Evropi, da ne rečemo, po vsem svetu. Nihče pa gotovo ni tega bolj vesel, ko — Bismark sam, kajti on je res prav po ceni prišel do nezasluzene slave, ki se mu poje po listih za véliko Nemčijo vnetih. Prav po ceni — pravimo — kajti za to, da ga zdaj malikujejo, kakor ni bil pred njim malikován še noben človek, tudi tisti Rimski cesarji ne, ki so dali izdelati svoje podobe in ukazali, da se jim mora čast skazovati, kakoršna se je skazovala Rimskim bogovom, trpi le majhno prasko. Ni ga rimskega cesarja, vojskovodje ali junaka, katerega bi bili tako v zvezde kovali, kakor kujejo zdaj Bismarka.

To je tudi naravno. Rimljani, ljudje priprostega značaja, če tudi v poznejši dobi nekoliko oblizani po zvijaški grški kulturi, so bili vendar manj spačeni, kakor današnji liberalci, in so bolj verjeli to, kar so videli, nego ono, kar se jim je pripovedovalo. Takrat tudi ni še bilo podkupljenih časnikov, katerih glas bi bil pel slavo svojemu pokrovitelju in podporniku po vsem znanim svetu.

Zdaj pa je to drugače. Vsaka stranka, oziroma vsak zastopnik kake stranke ima svoje trobilo, svoj list, po katerem se dá slaviti in v zvezde kovati. Vsak tak list ima tudi nekoliko vernih bralcev, katerim je vsaka tiskana beseda resnica. Ni čuda toraj, da je tudi pripovedka o „napadu“ Bismarka v Kissingen-u napravila velik hrup med tisto drhalijo, ki se dá po liberalnih vodjih za nos voditi.

Oglejmo si ta „napad“ nekoliko natančneje in iščimo pravih vzrokov. Po vojski s Francozi je Prusija dospela na vrhunec slave, postala je ali vsaj po-